

A Győri Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Győrött, 2019. január 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A magánlaksértés vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. október 10. napján kelt 2.Bf.237/2018/6. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott intézkedést megrovásra enyhíti.

Egyebekben helybenhagyja a másodfokú bíróság ítéletét.

n d o k o l á s

Az első fokon eljáró Komáromi Járásbíróság 2018. május 24. napján kihirdetett 9.B.168/2017/26. számú ítéletében a vádlottat az ellene magánlaksértés vétsége (Btk. 221. § (1) bekezdés) és garázdaság vétsége (Btk. 339. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette és rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett, az ítélet megváltoztatása, ennek keretében a vádlott bűnösségének a vádbeli cselekményekben történő megállapítása és vele szemben pénzbüntetés kiszabása iránt jelentett be fellebbezést.

A Tatabányai Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2018. október 10. napján kihirdetett 2.Bf.237/2018/6. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlott bűnösségét magánlaksértés vétségének kísérletében (Btk. 221. § (1) bekezdés) megállapította, ezért 1 év időtartamra próbára bocsátotta, valamint kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Egyebekben helybenhagyta az elsőfokú ítéletet azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma helyesbítésre került.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen a magánlaksértés vétsége tekintetében felmentés végett, másodlagosan enyhítés érdekében. Fellebbezése indokolásában egyrészt arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint védence nem követte el a terhére rótt magánlaksértés vétségét, másrészt pedig a vádlott bűnösségének megállapítása esetén is - a vádlott személyével kapcsolatban korábban előadottakra hivatkozva - eltúlzottnak találta a joghátrányt. A fellebbezését később írásban részletesen indokolta, melyben kifejtette, hogy a védelmi álláspont szerint két jelentős jogi tény - mely szerint hogy a vádbeli időszakban 2016. augusztus 01-én a terhelt A.A.val fennállott házasságából származó gyermekeivel történő kapcsolattartás céljából érkezett ...szám alatti ingatlanhoz, valamint szám alatti ingatlan volt vádlott és volt felesége tagsági viszonyával működő 1. Bt. székhelye - értékelése indokolatlanul maradt el, valamint az azokhoz tartozó jogi következtetések levonása is hiányos.

E körben hivatkozott a vádlottnak a sértettel közös gyermekeivel való kapcsolattartási jogára és kötelezettségére, kiemelte, hogy a gyermekeket nevelő szülő köteles biztosítani a zavartalan kapcsolattartást és aminek a gyermek lakóhelyéről, vagy tartózkodási helyéről való elvitellel kell megvalósulnia. Kitért arra is, hogy vonatkozó jogszabályi rendelkezések szerint mi minősül a

gyermekek szokásos tartózkodási helyének. Minderre figyelemmel mivel a gyermekek az ingatlanban, nem pedig az előtte található közterületen élnek, így az előre egyeztetett időpontban álláspontja szerint oda joga volt bemenni a vádlottnak. Felhozta, hogy a nem cáfolható vádlotti vallomás szerint **B.B.** - a sértett édesapja - engedélyével ment be a kertbe, erőszak alkalmazása nélkül, így a terhére rótt cselekmény nem tényállásszerű. Hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a vádbeli időszakban a **1. Bt.**-nek ez, a szám alatti ingatlan volt a székhelye, a társaság tagjai pedig a vádlott és a sértett voltak. Az ingatlan székhelyként való megjelöléséhez a tulajdonos a bejegyzés idején hozzájárult, és csak a vádbeli cselekményt követően szólította fel a terheltet a társaság székhelyének áthelyezésére. Ebből azt vezette le, hogy a vádlottnak - mint a gazdasági társaság beltágjának - joga volt bemenni a társaság székhelyét képező ingatlanba. Harmadlagosan a vádlott ingóságainak közterületen való elhelyezésével kapcsolatban hivatkozott arra, hogy - az Alaptörvény szerint - mindenkinek joga van a tulajdona ellen intézett, vagy ezt közvetlenül fenyegető támadás elhárításához. Rámutatott, hogy a vádlott jogszerűen helyezte el ingóságait az ingatlanban, melyeket a sértett az ő előzetes tiltakozását követően tette ki az utcára és hagyta őrizetlenül. A védelem álláspontja szerint ezt a terhelt nem volt köteles tőnni, így jogszerűen járt el, amikor azokat az eredeti tárolási helyükre kívánta visszavinni. Mindezek alapján a tényállás kiegészítését kérte - a kapcsolattartási joggal, a **1. Bt.** székhelyével, és az ingatlanba bejutás körülményeivel -, valamint a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott - bűncselekmény hiányára tekintettel történő - felmentését indítványozta.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.302/2018/1. számú átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint megalapozatlan a vádlott védője által bejelentett fellebbezés. Kitért arra is, hogy harmadfokú eljárásnak helye van, a felülbírálat pedig teljes körű a magánlaksértés tekintetében. Az eljárási szabályok megtartásra kerültek mind az első- mind a másodfokú eljárásban, megalapozott a harmadfokú eljárás alapjául szolgáló tényállás, a vádlott bűnösségére vont következtetés pedig okszerű. A cselekmény minősítését annyiban indítványozta helyesbíteni, hogy az stádiumtani szempontból befejezett, hiszen a vádlott a sértett beleegyezése nélkül jutott be az udvarra, amikor felhagyott a sértett és az édesapja az ellenállással, hogy az előbbi rendőrt hívjon. A kiszabott joghátrányt tettarányosnak, a döntés egyéb rendelkezéseit pedig törvényesnek találta.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében egyetértett azzal, hogy a vádlott ingatlanon való tulajdonszerzése jelen eljárásban irreleváns. Fellebbezésének írásbeli indokolásában írtakkal egyezően kiemelte, hogy a vádlott kapcsolattartás érdekében érkezett a helyszínre és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján - álláspontja szerint - a vádlottnak joga volt bemenni a sértett által használt ingatlanba arra az időre, amíg a gyermekek átadás-átvételére sor kerül. Egyebekben arra is ismételten hivatkozott, hogy a vád tárgyává tett cselekmény időpontjában a **1. Bt.**-nek ez az ingatlan volt a székhelye, a társaság tagjai pedig a vádlott és a sértett voltak. Szerinte ez a körülmény szintén jogosulttá tette a vádlottat arra, hogy bemenjen az ingatlanba. Az írásbeli indokolásában írtakkal azonos módon részletezte a sértett által a vádlott ingóságai ellen intézett jogtalan támadást, ami miatt a védelem álláspontja szerint joga volt azokat az eredeti tárolási helyükre visszavinni, így bemenni az ingatlanba. Végül kitért a vádlott ingatlanba történő bejutásának jogszerűségére. Mindezen körülményekre figyelemmel - mivel álláspontja szerint mindhárom előadott esetkör önmagában is megalapozta volna a vádlott jogszerű bejutását -, valamint a vádlott cselekménye társadalomra veszélyességének hiányára felmentésére tett indítványt.

A főügyészség képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen fenntartotta az átiratban foglaltakat. Rámutatott, hogy a másodfellebbezés - tekintettel az eljárási előzményekre - joghatályos. A felülbírálat terjedelmét teljes körűnek ítélte meg a magánlaksértés vétsége tekintetében, rámutatva

arra, hogy az ítéletnek az a felmentő rendelkezése, amely ellen nem fellebbeztek a hatályos jogszabályi rendelkezések értelmében nem lehet felülbírálat tárgya. Álláspontja szerint az eljárási szabályokat az első és másodfokú bíróságok megtartották és a megállapított tényállás is megalapozott. Kiemelte, hogy a vádlott cselekvősege és bűnössége - tagadó vallomása ellenére - a tanúk vallomása alapján kétséget kizáróan megállapítható, így az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezése a magánlaksértés vétsége tekintetében büntető anyagi jogi szabály téves alkalmazásán alapult. A vádlott cselekményének minősítése körében részletezte, hogy álláspontja szerint miért befejezett a magánlaksértés vétsége, külön említve a házi jog büntetőjogi értékelését és a vádlott cselekményének motívumát. A másodfokú bíróság által alkalmazott intézkedést továbbra is megfelelőnek, a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést pedig törvényesnek találta.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez.

Tekintettel arra, hogy a másodfokon eljáró Tatabányai Törvényszék - az elsőfokú bíróság által magánlaksértés és garázdaság vétségének vádja alól felmentett - vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki magánlaksértés vétségének kísérletében (Btk. 221. § (1) bekezdés), a Be. 615. § (1) bekezdése, illetve a (2) bekezdés a) pontja alapján megnyílt a joghatályos másodfellebbezés lehetősége a magánlaksértés vétsége vádja tekintetében. Mindezek alapján az ítélőtábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdésre figyelemmel a fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet valamint az első- és másodfokú bíróság eljárását is, arra is tekintettel, hogy a vád tárgyává tett garázdaság a Be. 618. § (4) bekezdése értelmében nem képezhetette a harmadfokú felülbírálat tárgyát - a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen -, bírálta felül.

A felülbírálat során vizsgálta az ítélőtábla, hogy az eljáró bíróságok megtartották-e az eljárási szabályokat, és azt is, hogy megalapozott-e a másodfokú bíróság ítélete. Az elsőfokú bíróság az eljárási törvény betartásával végezte el a bizonyítást, hallgatta ki a vádlottat, a tanúkat, ismertette a releváns okiratokat, az eljárásban részt vevő felek jogainak biztosítása mellett az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot a bizonyítás anyagává tette. Ezt követően a másodfokú bíróság is maradéktalanul betartotta a büntető perrendtartás szabályait, és a törvényesen lefolytatott eljárása eredményeként helytállóan rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az általa lefolytatott bizonyítás törvényes volt, az általa megállapított tényállás a beszerzett bizonyítékokkal összeegyeztethető, a bizonyítás anyagának megfelel. Ennélfogva az ítélőtábla sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan eljárási hibát, hiányosságot, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna.

A harmadfokú bíróság a Be. 619. § (1) bekezdése értelmében a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

A Be. 619. § (3) bekezdése szerint ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, és a helyes tényállás az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján megállapítható, vagy a helytelen ténybeli következtetés az elsőfokú, illetve a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján kiküszöbölhető, a harmadfokú bíróság a tényállást hivatalból kiegészíti, illetve helyesbíti.

A fenti törvényi rendelkezések által meghatározott keretek között vizsgálta az ítélőtábla a vádlott védőjének másodfellebbezését, mely alappal nem foghatott helyt.

A másodfokú bíróság határozatának alapját képező tényállás túlnyomórészt megalapozott, azonban az iratok alapján a Be. 619. § (3) bekezdésére tekintettel azt az ítélet tábla a következőkkel egészíti ki: Az elsőfokú ítélet 3. oldal 3. bekezdés 4. mondatának harmadik tagmondatába beemeli „(...) ezt azonban magánfél megakadályozta *oly módon, hogy nyomta a kertkaput* és segítségül hívta a szintén az ingatlanban tartózkodó **B.B.**et(...)”. Továbbá az elsőfokú ítélet 3. oldal 3. bekezdés 5. mondat első tagmondatában: „(...) magánfél édesapja szintén odament a kapuhoz, *majd azt a lányával együtt nyomta*(...)”.

A fenti kiegészítésekkel, melyet a vádlott vallomásai is alátámasztanak a tanúvallomások mellett a másodfokú bíróság határozatának alapját képező tényállás már teljes mértékig megalapozott, így a Be. 619. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát e tényállásra alapította.

A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a másodfokú bíróság indoklásában helyesen érvelt a házi jog büntetőjogi megítélése körében amellet, hogy a vádlott a cselekményével megsértette magánfél lakhatáshoz fűződő jogát. Az ítélet tábla maradéktalanul egyetért azzal, hogy a magánlaksértés törvényi tényállása a birtokhoz fűződő jogot védi, amit - a másodfokú ítéletben meghivatkozott - Kúria EBH. 2002/733. számú elvi határozata is egyértelműen megerősít. Itt kell azonban megjegyezni, hogy a törvényszék indoklásából mellőzendő a másodfokú határozat 3. oldal utolsó előtti bekezdése, hiszen jelen esetben nem állagsérelem nélküli dolog elleni erőszak valósult meg. A vádlott magatartásával a kertkapura kifejtett erővel a sértett és édesapja ellenállását próbálta - eredménytelenül - megtörni, annak érdekében, hogy bejusson az ingatlanba. Ezáltal egy célzatos, dolgon realizálódott, de áttételesen személy(ek) ellen irányuló erőszakos magatartást valósított meg cselekményével a vádlott a Btk. 459. § (1) bekezdés 4. pontjában írtak szerint, melynek az eszköze volt a kertkapu.

A vádlott felmentésére irányuló védői fellebbezésben írtak alappal nem foghattak helyt, hiszen a vádlott - bár a gyermekeivel való kapcsolattartási jogának gyakorlása végett érkezett a helyszínre, azonban - a vád tárgyává tett cselekményének motívuma nem a gyermekek átadás-átvétele, és nem is a 1. Bt. székhelyébe üzleti okból történő bejutás, hanem kizárólag a sértett által közterületen elhelyezett ingóságainak eredeti helyükre történő visszajuttatása volt. A vádlott tényállásszerű magatartása előtt magánfél kikísérte a gyerekeket a kertkapun kívülre, a kapcsolattartási jog biztosítására átadta őket a vádlottnak, majd bement az ingatlanra és a kertkaput vissza akarta zárni, amikor a vádlott azt az ingatlanra történő jogtalan bejutása céljából erőszakkal megakadályozta. Minderre figyelemmel a fentiekben részletezett körülmények - kapcsolattartási jog gyakorlása vagy a cégszékhelyre történő bejutás jogának rögzítése - konkrét esetben irreleváns, a bűncselekmény megvalósítására nincs hatással - így azokat a védői indítvány ellenére - nem volt szükséges rögzíteni a tényállásban. Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy a védő által hivatkozott tulajdont ért sérelem nem éri el a végszükség szintjét, ezáltal büntethetőséget kizáró ok nem merült fel, ezzel a harmadfokú bíróság is egyetértett.

A cselekmény minősítése kapcsán szükséges kitérni arra is, hogy a vádlott - miután kölcsönösen felhagytak a kertkapura gyakorolt ráhatással - nem **B.B.** kifejezett engedélye, „beinvitálása” alapján ment be a kertbe, ő csupán azáltal „engedte be” a vádlottat, hogy miután a lánya elment hívni a rendőrséget, már nem nyomta a kertkaput és az ellenállás megszűnésének lehetőségével élve, a vádlott bejutott a kertbe. Azonban az az ügyészi érvelés sem fogadható el az irányadó tényállás alapján, hogy a vádlott erőszakos fellépésének hatására hagyott volna fel a sértett és az édesapja az ellenállással. Összességében tehát a bemenetel erőszakos kísérlete értékelhető büntetőjogilag, amelyet helyesen minősített a másodfokú bíróság magánlaksértés vétsége kísérletének, hiszen jelen esetben a szándékos bűncselekmény eredmény hiányában nem valósult meg teljes egészében. A

cselekmény azon mozzanata, hogy a vádlott az ellenállás megszűnését követően bement a sértett kertjébe, tényállási elem hiányában („erőszak”) nem teszi befejezetté a bűncselekményt.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek, ezért azokat a harmadfokú bíróság határozata nem érintette.

A büntetékiszabási tényezőket a másodfokú bíróság nagyrészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte, azonban a harmadfokú bíróság tekintettel az eset valamennyi körülményére így a súlyosító körülmények hiányára, és a nyomatékos enyhítő körülményekre különös tekintettel az időmúlásra úgy ítélte meg, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a legenyhébb intézkedés alkalmazása szükséges, de egyben elégséges is a Btk. 79. § és 80. §-ában foglalt büntetési célok és büntetékiszabási elvek elérésére. Ezért a terhelttel szemben a Btk. 64. § (1) bekezdése szerinti megrovást alkalmazott, mely a Btk. 64. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a harmadfokú nyilvános ülésen foganatosításra került.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla a másodfokú ítéletet részben megváltoztatta a Be. 624. § (1) bekezdése alapján, egyebekben a Be. 623. § alapján helybenhagyta.

Győr, 2019. január 30.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bíró

Dr. Csák Csilla sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2018. október 10. napján kelt 2.Bf.237/2018/6. számú ítélete - a meg nem változtatott részében - 2019. január 30. napján jogerőre emelkedett.

ő, 2019. január 30.

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke